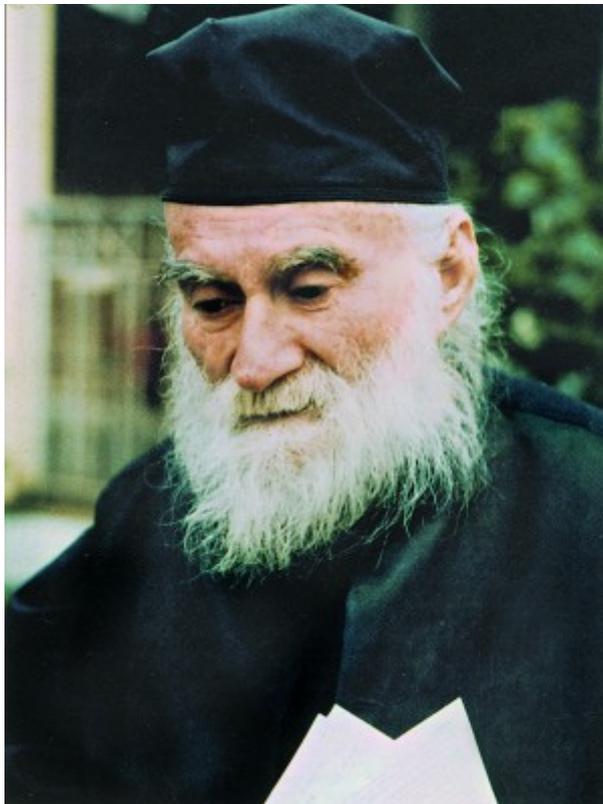
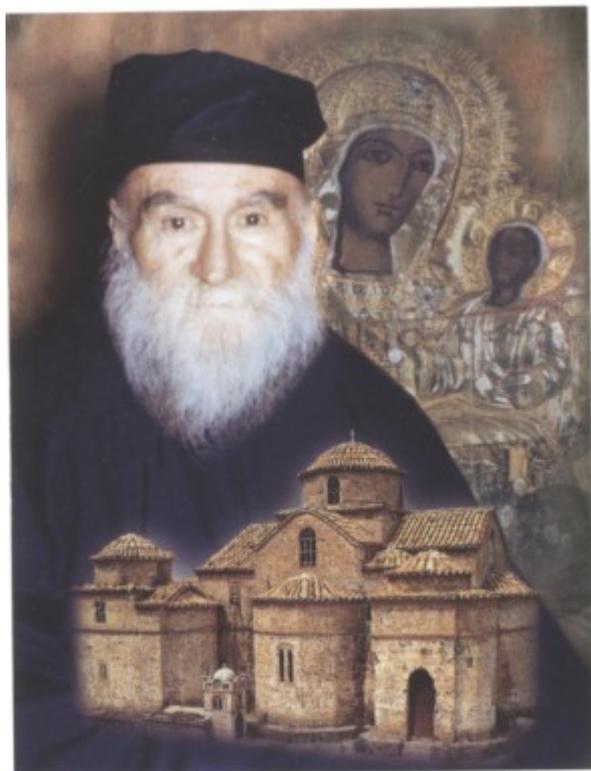

23 Ιανουαρίου 2026

Σημείο Θεού· Γέρων Βησσαρίων ο Αγαθωνίτης (μέρος 2ο)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Στην υπηρεσία του «πλησίον»

Εδώ ανέλαβε να διακονεί τον πνευματικό τομέα του μοναστηριού. Είχε εσωτερική υπηρεσία μέσα στο μοναστήρι, αλλά είχε και εξωτερική υπηρεσία στον κόσμο. Τον περισσότερο καιρό τον περνούσε μέσα στο μοναστήρι. Τη Δευτέρα και την Τρίτη απαρέγκλιτα πήγαινε στα νοσοκομεία της Λαμίας, έβλεπε τους ασθενείς, τους παρηγορούσε και τους εξομολογούσε. Είμαι βέβαιος ότι η χαρισματική προσωπικότητά του, η αγάπη του για τον άνθρωπο και ο γλυκός και απλός τρόπος του σίγουρα κατάφερναν να ετοιμάζουν εκείνες τις πονεμένες ψυχές· και όσοι έφευγαν για τον ουρανό, έφευγαν με το «εισιτήριο» στο χέρι για τον Παράδεισο. Τον άλλο καιρό καθόταν εδώ στο μοναστήρι, σαν λαμπάδα αναμμένη μπροστά στην εκκλησία· καλοδεχόταν με το ευπροσήγορο χαμόγελό του τον κόσμο· και γνώριζε τους περισσότερους με το όνομά τους, αλλά και τις ανάγκες τους και τα προβλήματά τους.

Πολλές φορές τον έβλεπα να φτιάχνει καφέδες και να τους πηγαίνει μόνος του στους προσκυνητές κι επισκέπτες. Τί τους έλεγε εκεί μυστικά, ο Θεός ξέρει και αυτοί πού τον άκουγαν. Ένα είναι σίγουρο, ότι όλοι αυτοί οι άνθρωποι έρχονταν φορτωμένοι με πόνο και βάσανα και άγχος, αλλά έφευγαν ανακουφισμένοι από τον γέροντα. Πολλούς από αυτούς τους βοηθούσε και οικονομικά. Τον π. Βησσαρίωνα τον εμπιστεύονταν πολλοί άνθρωποι και του έφερναν πράγματα και χρήματα κι ο

παπούλης με την διάκριση πού τον χαρακτήριζε τα διέθετε στη φτώχεια, στην ανακούφιση των αναγκεμένων. Ήξερε τί συμβαίνει σε κάθε σπίτι μέσα στη Φθιώτιδα. Δεν τον ενδιέφεραν τα σαλόνια και τα ψηλά σκαλοπάτια· ήταν ο παπάς, ο καλόγερος, ο άγιος των πτωχών. Τίποτε άλλο δεν συγκινούσε την ψυχή του περισσότερο από τη φτώχεια, πού η διακονία της τον ανάπαυε.

«Παιδί μου, έξω οι άνθρωποι είναι φτωχοί, έξω πεινάνε, πρέπει να τους βοηθήσουμε», μου έλεγε. Κάθε Σαρακοστή έφευγε από το μοναστήρι με την ευχή του γέροντα Γερμανού κι έφτανε από τη μίαν άκρη του Νομού Φθιώτιδας στην άλλη. Δεν θα φανεί υπερβολικό αν πώ ότι πήγαινε σε όλα τα σπίτια του χωριού πού επισκεπτόταν. Κι όλοι δέχονταν με περισσή χαρά τον π. Βησσαρίωνα· κανένας δεν του έκλεινε την πόρτα. Πολλές φορές κοιμόταν και στα σπίτια τους. Και σήμερα οι άνθρωποι αυτοί, καθώς ακούν τα θαυμαστά πού συμβαίνουν στον άγιο γέροντά μας, έρχονται και ομολογούν ότι κάποτε κοιμήθηκε στο σπίτι τους, κι αυτό το θεωρούν μεγάλη ευλογία.

«Ξέρετε, πάτερ, έχουμε φωτογραφία στο σπίτι μας τον π. Βησσαρίωνα. Αυτός μεγάλωσε τα παιδιά μου, αυτός τα συγκράτησε στον δρόμο του Χριστού», μου λέγει ο ένας.

«Αν έχω παιδιά να στέκουν κάπως σωστά και όμορφα μέσα στην κοινωνία, το χρωστάω στον π. Βησσαρίωνα», μου λέγει ο άλλος.

Και δεν είναι ένας και δύο εκείνοι πού μου τα λέγουν αυτά, είναι πολλοί, πάρα πολλοί. Η περιοδεία του περιελάμβανε κατ' αρχήν την εξομολόγηση, για την οποία με αδημονία τον ανέμεναν. Είχαν πάει κι άλλοι πνευματικοί στα χωριά τους, μα ο κόσμος δεν ανταποκρινόταν· κι εκείνοι κατηγορούσαν για αδιαφορία τους χωριανούς ή τον παπά, ότι δήθεν δεν τους προετοίμαζε σωστά. Η προσωπικότητα του π. Βησσαρίωνα ήταν σαγηνευτική. Όλοι τον εμπιστεύονταν και όλοι τον περίμεναν.

Πηγή: Αρχιμ. Δαμασκηνού Ζαχαράκη, Καθηγουμένου Ιεράς Μονής Αγάθωνος